

FREIDA McFADDEN

DRAGA DEBBIE

FREIDA McFADDEN

DRAGA DEBBIE

S engleskoga prevela
Dijana Štambak

PULS

*Mojoj majci,
koja najviše voli dobru priču o osveti.*

1

IZ MAPE DRAGA DEBBIE

Draga Debbie,

u svojoj sjajnoj kolumni uvijek nam govorite kako je doručak najvažniji obrok u danu i ja Vam vjerujem! Međutim, jesu li članovi moje obitelji ikad voljni sjesti i doručkovati? Nema šanse.

Svakog jutra isti cirkus. Moja djeca traže izgubljene cipele ili školske zadatke koje su preko noći misteriozno nestale, a muž ne može pronaći ključeve ili naočale za čitanje. Nitko nema ni najmanje interesa izdvojiti pet minuta da sjedne za kuhinjski stol i pojede sasvim dobar doručak za čiju mi je pripremu trebalo petnaest minuta.

Probala sam sve! Brze obroke, opcije koje se mogu pojesti s nogu, podmičivanje (ne pitajte!), no što god učinila, članovi moje obitelji uvijek odu iz kuće prazna želuca!

Kako ih pobogu mogu natjerati da odvoje nekoliko minuta i pojedu hranjiv doručak prije nego što izjure van, i to bez pozdrava?

Pomozite, Debbie!

Gladna iz Hinghama

Draga Gladna iz Hinghama,

doručak je uistinu najvažniji obrok u danu. Podiže razinu energije i budnosti, a ne pojedete li zdrav doručak, možete se osjećati tromo cijeli dan. Kod djece i adolescenata hranjivo doručak može poboljšati pamćenje i koncentraciju u školi.

Ako članovi Vaše obitelji ne pokazuju interes za doručak, pokušajte ispitati kakva bi ih hrana mogla navesti da odvoje onih ključnih 15 minuta ujutro. Neki ljudi vole zdjelicu žitarica, drugi bi radije palačinke, a neki žele pravi, obilan doručak s jajima, slaninom i tostom od cjelovitih žitarica. Saznajte što Vašoj obitelji najviše odgovara i udovoljite tim željama!

Ne upali li to, preporučila bih da postavite lokot na ulazna i stražnja vrata kuće. Ujutro zaključajte jedna i druga vrata iznutra i držite ključ u džepu. Obavijestite sve da nitko neće izaći dok ne pojedje zdrav doručak. Učini li se da oklijevaju, jednostavna prijetnja da ćete progutati ključ ako ne sjednu i ne pojedju sigurno će ubrzati stvari.

Nimalo ne sumnjam da ćete uskoro uživati u divnom svakodnevnom doručku sa svojom obitelji!

Debbie

2

DEBBIE

Zabranjeno mi je ujutro razgovarati sa svojom kćeri Lexi. Lexi je uvela ovo pravilo otprilike u vrijeme kad je krenula u srednju školu, a sada, kad je maturantica, ono se i dalje strogo poštuje. Pravilo je uvedeno onog trenutka kad je Lexi zaključila da joj se ne sviđa kad se usudim pitati »kako si« čim se probudi, jer joj naprosto »nije još do razgovora, o Bože, mama«.

Tako je negdje na pola prvog razreda Lexi službeno objavila da mi više nije dopušteno razgovarati s njom u ranim jutarnjim satima. A ako pokušam bilo kakvu komunikaciju — verbalnu ili neverbalnu — odbrusit će mi: »Što sam ti rekla?« Ili, još gore, samo će me prostrijeliti onim pogledom.

Znate na kakav pogled mislim. Ako imate tinejdžere, onda znate.

I tako, kad Lexi umaršira u kuhinju u srijedu ujutro, ne kažem ni riječ. Samo nastavim jesti svoje kukuruzne pahuljice — one s dodatnim vlaknima. (Sada kad sam u četrdesetima, sve što ima puno vlakana kupujem automatski.) Lako je sjetiti se da ne smijem razgovarati s Lexi jer na ušima ima ogromne

slušalice. Uvijek nosi te slušalice. Moguće je da su joj srasle sa sljepoočnim kostima.

Lexina kosa svezana je u neuredan rep koji izgleda kao da ga je zavezala sinoć, ili možda čak prije nekoliko dana, i još ga nije stigla popraviti. Na sebi ima preveliku majicu s kapuljačom, nešto u čemu bi se dalo i spavati, a dojam nimalo ne popravlja činjenica da nosi donji dio karirane pidžame. Premda u školi nije dan pidžama ili nešto slično. Klinci se sada tako oblače. Meni je to neukusno, no u jednu sam ruku i ljubomorna. Kad bih barem ja mogla svakog dana nositi donji dio pidžame.

Od moje dvoje djece Lexi je ta koja mi nalikuje — činjenica koja joj je, sigurna sam, užasno neugodna. Ima istu nježnu koštanu strukturu lica i sličnu tamnu nijansu blago valovite kose. Kao i meni, školske obaveze idu joj lako, zbog čega ove godine pohađa četiri predmeta po naprednom programu i kolegij iz teorije brojeva, jer prošle je godine već položila napredni diferencijalni i integralni račun.

Kao i ja, možda je i ona mrvicu previše pametna za vlastito dobro.

Lexi me ni ne pogleda dok maršira ravno prema hladnjaku, iako usput podrugljivo pogleda konzerve koje sam posložila na kuhinjski pult za humanitarnu akciju prikupljanja hrane. Sve što napravim istovremeno je i sramotno i iritantno. Ipak, moj najteži, neoprostivi zločin bio je taj što sam joj dala ime Alexa. Realno, kako sam mogla znati da će Alexa postati tako slavno ime.

Lexi se osvrne preko ramena i zastane kad me ugleda. Vidim da bi htjela nešto prokomentirati, ali to bi prekršilo njezin vječni zavjet šutnje. Unutarnji sukob je očit.

Naposljetku se slomi. U pitanju je ruž — ja nikad ne nosim ruž.

»Zašto si se tako dotjerala, mama?« zanima je.

Uzmem još jedan zalogaj žitarica s vlaknima, zatim potapkam usne ubrusom. Ja sam jedna od onih mama koje više vole

majice kratkih rukava i hlače za jogu, zato se iznenadi kad me ugleda u haljini i kompletno našminkanu. Čak sam napravila i fen frizuru, umjesto da sam vlažnu kosu svezala u rep.

»Danas dolaze fotografi za časopis *Home Gardening*«, podsjetim je. »Fotografirat će naše dvorište.«

Bila mi je čast što me časopis odabrao baš za ovu reportažu. Kao domaćici, majci dviju kćeri, bilo je trenutaka kad mi se život činio pomalo... pa, prazan. Ponosna sam na svoje kćeri, ali htjela sam biti ponosna i na nešto što je u potpunosti moje. Ovo fotografiranje dalo je poticaj mom samopouzdanju. Ulažem mnogo truda u svoj vrt.

Bilo je dana kad sam imala osjećaj da, kad ne bi bilo mog cvijeća, ne bih uopće bila u stanju ujutro ustati iz kreveta.

»Nisam znala«, reče Lexi, premda sam to spomenula na desetke puta. Da ne spominjem koliko je ironično to što bi ona mene, da sam zaboravila nešto što mi je rekla jučer, istog trena sasjekla. »Pa... sretno.«

Lijepo je to čuti. A dogodilo se još jedno čudo: moja sedamnaestogodišnjakinja sada razgovara sa mnom ujutro. Imam osjećaj da je to neki šašav, divan san. Usuđujem li se ponadati se da bi teškim tinejdžerskim godinama mogao biti kraj?

»Hvala«, kažem oprezno, ne želeći učiniti ništa što bi narušilo mir.

Tada se Lexi namršti. »Nećeš valjda stvarno donijeti sve te konzerve u školu danas, je li? Izgledat ćeš kao netko tko kopa po kontejnerima.«

Dobro, možda teškim godinama još nije sasvim došao kraj.

Prije nego što uspijem smisliti prikladan odgovor na kćerinu kritiku zbog toga što skupljam hranu za potrebite, u kuhinju uleti moja druga kći, Isabel. Vjerojatno je tako i bolje, jer što god da sam rekla, ne bi joj se sviđjelo.

Izzy pohađa drugi razred u školi Hingham Prep, dvije je godine mlađa od svoje sestre. Dok me Lexi na zabrinjavajući način podsjeća na mene, Izzy je puno više nalik svom ocu. Ima njegovu svjetliju smeđu kosu, iskren osmijeh i čvršću građu. A kao i on, bezbrižna je i vedra.

Za razliku od mene i Lexi, Izzy je oduvijek bila izrazito sportski tip. Pretpostavljala sam da je možda zbog endorfina ugodnija od svoje sestre. Barem zasad imam tu teoriju. Da se ne natjeram ići u teretanu nekoliko puta tjedno, pobila bih sve u svojoj ulici.

»Hej, mama.« Izzy zgrabi jabuku iz zdjele na kuhinjskom pultu. »Žurim. Bus stiže za minutu.«

»Samo to ćeš doručkovati?« pobunim se.

»Mama, moram ići.«

U životu i majčinstvu, pogotovo kad si majka tinejdžera, moraš birati svoje bitke. »Dobro, volim te«, doviknem joj. »Pokupit ću te poslije nogometa.«

Izzy zastane, visoki rep lagano joj se zanjiše iza glave dok stoji u mjestu, kao da u sebi važe što će reći. Strpa jabuku u džep trenirke. »U redu je«, napokon reče. »Vratit ću se kući autobusom.«

»Ali čekaj!« Brzo ustanem, pa mi se zdjelica sa žitaricama nagne taman toliko da malo mlijeka štrcne po kuhinjskom stolu. Barem nije završilo na mojoj haljini. »Neće biti školskog autobusa kad završi nogomet. Mogu te ja pokupiti.«

Izzy ne odgovori.

»Uopće mi nije problem!« uvjeravam je, nastojeći ne misliti na dane kad bih došla po Izzy u vrtić, a ona bi potrčala prema meni tako brzo i energično da bi me zamalo oborila.

Ne znam koliko bi još dugo Izzy tako stajala i buljila u mene s rukama u džepovima da Lexi nije izlanula: »Zaboga, samo joj reci, Iz.«

Pogledam jednu pa drugu. Mrzim kad nešto taje od mene, premda je bolje i to nego da se tuku. »Što da mi kaže?«

Izzy i dalje ništa ne govori.

Lexi teatralno uzdahne pa reče: »Izbacili su je iz nogometne ekipe.«

»Lexi!« prosikće Izzy, a lice joj se zacrveni.

»Što?«

Dobro, ovo je potpuno apsurdno. Izzy igra nogomet još od vrtića. Znala bi voditi tu loptu i u snu. Kako su je mogli izbaciti iz ekipe? Ona je jedna od najboljih učenica drugog razreda koju imaju. Dovraga, jedna je od najboljih igračica uopće.

»Ne razumijem«, kažem. »Zašto su te izbacili iz ekipe?«

Izzy me izbjegava pogledati u oči. »Mama...«

Mora da je u pitanju nekakva greška. Nema drugog objašnjenja. »Nazvat ću trenera Pikea.«

»Mama, nemoj.« Razrogači oči od panike. »Moram ići. Nemoj zvati trenera Pikea.«

»Izzy...«

»Molim te, ne zovi ga.« Oči su joj pune očaja. »Obećaj mi da ga nećeš zvati, mama.«

Ne želim da joj ode autobus. Sada nemam vremena voziti je jer moram biti ovdje zbog fotografiranja. Međutim, ona se neće ni pomaknuti dok ne pristanem, pa naposljetku izustim: »Obećavam.«

Obećavam da ga neću nazvati. Ali nisam obećala da neću otići u njegov ured i pitati ga gdje mu je dovraga bila pamet kad je moju kćer izbacio iz ekipe.

Izzy me pogleda zadnji put, a zatim izjuri van. Ta djevojka uvijek trči. Sjajna je nogometašica. Ne znam što se dogodilo da su je izbacili iz ekipe, ali odlučila sam rasvijetliti stvar.

Usmjerim pažnju na stariju kćer, koja je uzela konzervu kukuruza i čita deklaraciju s kiselim izrazom lica, kao da su je sastojci osobno uvrijedili.

»Znaš li ti što se dogodilo?« upitam Lexi.

»O, Bože moj, mama, *ne, ne znam.*« Progundā Lexi. »Možeš li me, molim te, prestati zapitkivati milijun puta?«

Pitala sam je prvi put, ali nema veze. »Baš ništa nisi čula?«

»Ne.« Lexi me pogleda kipteći od bijesa, ali onda doda: »Ionako joj je bolje da napusti ekipu. Trener Pike totalni je perverztnjak.«

»Perverztnjak?«

Zakoluta očima, ljutita što mi mora objašnjavati baš svaku sitnicu. »Moja prijateljica Mira bila je u nogometnoj ekipi i rekla je da je on stalno 'slučajno' ulazio u svlačionicu dok su se cure presvlačile. Ispričao bi se i odmah izašao, ali... pa, meni to ne zvuči kao slučajnost.«

Što je radio?

Žitarice mi zapnu u grlu dok razmišljam o toj novoj spoznaji. Izzy nikad nije takvo što spomenula, ali poznajem Lexinu prijateljicu Miru i ona nije od onih djevojaka koje izmišljaju priče. Je li moguće da je istina? A ako jest, *želim* li uopće da Izzy bude u nogometnoj ekipi?

»Uh, možeš li prestati, mama?« reče Lexi razdraženo.

Natjeram se progutati žitarice. »Što da prestanem?«

»Žvakati«, reče ona.

»Žvakati?« ponovim u nevjerici.

»Žvačeš tako... tako glasno. Mislim, nitko drugi ne žvače tako glasno. Vjeruj mi — jako je čudno. Vjerojatno i susjedi čuju.«

Nitko nikad nije kritizirao glasnoću mog žvakanja. Na tren ostanem zatečena. »Oprosti. Pokušat ću žvakati *tiše.*«

»Jako je glasno«, ponovi ona. »Uvijek žvačeš i baš je *jako* iritantno.«

Nakratko prestanem razmišljati o treneru Pikeu i prijeđem na puno važnije pitanje: što se, dovraga, dogodilo s mojim odnosom sa starijom kćeri? Sjećam se vremena kad sam Lexi ujutro pekla palačinke. Silno sam se trudila. Na svakoj bih napravila nasmijano lice od borovnica ili, ako je bio poseban dan, od komadića čokolade. Kad bi Lexi ugledala te palačinke s nasmiješenim licem (pogotovo one s komadićima čokolade), oči bi joj zasjale od sreće. Najprije bi pojela sve borovnice ili komadiće čokolade, a onda bi cijelu hrpu prelila javorovim sirupom. Nakon nekoliko zalogaja podigla bi pogled prema meni zamrljana oko usta i nasmiješena. *Ti radiš najnajbolje palačinke na svijetu, mamice!*

Stavim još jedan zalogaj u usta, pitajući se postoji li neka zajednička aktivnost koju bih joj mogla predložiti. Možda odlazak u kupovinu. Lexi je oduvijek voljela kupovati, još kad je bila mala, a i sada obožava odjeću. Premda bi moglo biti izazovno pronaći odjeću koja joj se sviđa.

Možda bih joj mogla predložiti da odemo u trgovinu pidžamama. Postoji li takvo što? Ako ne postoji, trebalo bi to izmisliti. To je ideja vrijedna milijun dolara.

Automobilska truba odjekne ispred kuće, tako glasno da se obje trgnemo. Ja više ne mogu izmamiti osmijeh svojoj kćeri, ali ta truba uspije. To je njezin dečko, Zane, koji je nedavno napunio osamnaest, dobio vozačku i sada je može voziti u školu svaki dan.

On nikad ne ulazi u kuću. Samo zatrubi tom prokletom trubom dovoljno glasno da svi u susjednim gradovima znaju da je stigao. Možda je čak malo glasnija od mog žvakanja.

»Moram ići«, zacvrkuće Lexi.

Moja kći zgrabi s poda ruksak, koji je tako težak da, dok ga nosi, hoda lagano nagnuta unatrag. Zausti kao da će me

pozdraviti, no tada se sjeti svog pravila da ujutro ne razgovara sa mnom, pa izleti kroz vrata bez ijedne riječi.

Pojela sam tek pola žitarica, ali ionako baš nemam apetita. Krenem preko dnevne sobe istim putem kojim je Lexi otišla do ulaznih vrata, znajući da joj se nije dalo zaključati ih na izlasku. Zašto bi, kad ih ja uvijek zaključam za njom.

Uvijek sam svojoj obitelji na raspolaganju. Uvijek.

Provirim kroz prozor i vidim crvenu Kiju u raspadu kako se izvlači iz mog prilaza. Kad god vidim taj auto, pomislim u sebi kako bi ga trebalo odvesti ravno na gradsko smetlište i ondje ga ostaviti. Nimalo me ne oduševljava činjenica da se moje najstarije dijete vozi u srednju školu u toj kanti, ali svjesna sam da tu nemam baš pravo glasa.

Moje misli o dečku koji vozi tu kantu još su manje pozitivne.

Pogledom uhvatim Zanea dok izlazi na cestu ispred moje kuće. Ima dugu, raščupanu kosu i sama je kost i koža, iako je onih nekoliko puta kad je bio kod nas u kući progutao omanji kamion hrane. Ako je hladnjak napola ispražnjen, znači da je Zane navratio. Pogotovo ako su vrata hladnjaka ostavljena malo odškrinuta, a zahodska daska podignuta. Da ne spominjem kako sam prilično sigurna da on puši e-cigarete. Ne znam točno ni što je e-cigareta, ali znam da ne želim da mi se kći zabavlja s dečkom koji to radi. Premda nemam izbora.

No prije svega ne sviđa mi se kako gleda Lexi. Nešto na njegovu licu izaziva mi nelagodu. To je nešto što sam već vidjela, uspomena koju nikako ne mogu potisnuti.

Lexi i Zane viđaju se otprilike četiri mjeseca, a ja sam bila spremna da prekinu prije tri i pol.

Međutim, ne mogu joj zabraniti da se viđa s njim. Sedamnaest joj je godina i to neće proći dobro. Kažem li joj da ga više ne viđa, viđat će ga — samo... teže. Pametno je pričekati s tim. Ona je pametna djevojka i shvatit će. Naposljetku će Zane otići.

A ne ode li, e pa, namjeravam zaštititi svoju kćer. Obje. Sviđalo im se to ili ne.

Baš se spremam vratiti u kuhinju, kad zastanem primjetivši da se pred prozorom još nešto pomaknulo. To je susjed Brett Carlston, hoda kolnim prilazom između naših kuća. Zapravo, bolje bi bilo reći da *maršira* nego da hoda. Ide ravno prema vratima naše kuće. Za minutu će početi lupati po njima.

Ovaj će dan uskoro postati zanimljiv.